

ELŐSZÓ

ÉTUDES D'EXÉCUTION
TRANSCENDANTE D'APRÈS PAGANINI
BRAVOURSTUDIEN NACH
PAGANINIS CAPRICEN
R 3a, SW/SH 140, NG2 A52

Az *Études d'exécution transcendante d'après Paganini* [Transzcendens előadású etűdök Paganini nyomán] avagy *Bravourstudien nach Paganinis Capricen* [Bravúretűdök Paganini Caprice-ai nyomán]¹ alighanem minden más művénél érzékletesebben fejezi ki a fiatal Liszt szándékát: nyomdokaiba lépni az egyedülálló hangszertechnikai fantáziával megáldott, játékában addig sosem tapasztalt kifejezőkészségre és megmagyarázhatatlan effektusokra képes hegedűművészeknek. Niccolò Paganini (1782–1840) művészetét 1832-es párizsi fellépésén ismerte meg Liszt, akit ez az élmény ösztönzött a címe szerint emberfeletti képességű, csak az itáliai előadóművészhez mérhető pianistáknak szánt etűdsorozata megkomponálására.² Paganini március 25. és május vége között legalább tíz alkalommal lépett fel; Liszt feltehetően április 20-án hallotta őt először.³ Ez

lehetett az a hangverseny, amely – mint tanítványához és barátjához, Pierre Wolffhoz írott május 2-i leveléből kitűnik – előadóként és zeneszerzőként egyaránt új távlatot nyitott előtte:

„Már két hete dolgoznak szellemem és ujjaim mint két kárhozott, Homérosz, a Biblia, Platón, Locke, Byron, Hugo, Lamartine, Chateaubriand, Beethoven, Bach, Hummel, Mozart, Weber mind itt vannak körülöttem. Hevesen tanulmányozom, meditálok rajtuk, falom őket; ezenfelül 4-5 órát gyakorlok (terceket, szexteket, oktávokat, tremolókat, ismételt hangokat, cadenzákat stb., stb.). Ó – hacsak meg nem bolondulok – művészt lelsz bennem, ha eljössz! Igen, művészt, olyat, amelyet kívánsz, olyat, amilyenre ma van szükség!

»Én is festő vagyok« – kiáltott fel Michelangelo, amikor először látott remekművet... bár kicsiny és szegény, barátod folyton a nagy ember szavait ismétli Paganini legutóbbi hangversenye óta. René, micsoda ember, micsoda hegedűs, micsoda művész! Istenem, mennyi szenvedés, nyomorúság, gyöttrődés van ebben a négy húrban!

Nézd csak, itt van egy pár az ő futamaiból:

The image displays five staves of musical notation for a piano piece. The first staff is in treble clef and contains a complex melodic line with many accidentals and a 'etc.' marking. The second staff is in bass clef and features a similar complex texture. The third staff is in treble clef and includes a measure marked with an '8' and a dashed line above it, indicating a specific rhythmic or technical exercise. The fourth and fifth staves are in bass clef and show more complex rhythmic patterns, including tremolos and octaves. The notation is dense and technical, characteristic of Liszt's transcriptions of Paganini's works.